

her omkring i Solskinnet mellem Trækronerne, og ude fra det fri kom en varm Em, der duftede af Jord og friske Spirer.

Mellem to Stammer stod en saakaldet „Naturbænk“ — og foran denne standsede Frøken Ragnhild, idet hun sagde:

„Skal vi ikke sætte os lidt? ... Her skinner Solen saa rart.“

Hun slog med Kvasterne af sit Shawl noget vissent Løv bort fra Bænkens Træmmesæde og tog Plads i det ene Hjørne. Emanuel blev staaende foran hende, lænet til sin Paraply, og gjorde ikke Mine til at sætte sig.

Hun sad et Øjeblik foroverbøjet, med Hænderne samlede i Skødet, og betragtede tavs Spidsen af sine Sko. Saa sagde hun, uden at løfte Hovedet:

„De talte om Deres Moder Jeg kommer til at tænke paa er det noget, jeg har drømt, eller har De ikke en Gang fortalt mig, at De ikke var meget gammel, da Deres Moder døde?“

„Jeg?“ sagde han studsende og skottede ned til hende med et pludselig agtpaagivende Blik. „Aa, jeg var en 15—16 Aar Men hvorfor spørger De om det?“

„Aa, jeg véd ikke —“

„Har De nylig talt med nogen om min Moder?“